

Nr 97.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1948 (nr 329) om inskränkning i rätten att förvärva jordbruksfastighet; given Stockholms slott den 6 mars 1953.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1948 (nr 329) om inskränkning i rätten att förvärva jordbruksfastighet.

GUSTAF ADOLF.

Sam. B. Norup.

F ö r s l a g

till

lag angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1948 (nr 329) om inskränkning i rätten att förvärva jordbruksfastighet.

Härigenom förordnas, att lagen den 17 juni 1948 om inskränkning i rätten att förvärva jordbruksfastighet,¹ vilken lag gäller till och med den 30 juni 1953, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1955.

¹ Senaste lydelse i vissa delar, se SFS 1951: 186.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 13 februari 1953.

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Norup, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1948 (nr 329) om inskränkning i rätten att förvärva jordbruksfastighet* samt anför därvid följande.

Den nu gällande jordförvärvslagen är tidsbegränsad och giltighetstiden utgår den 30 juni 1953. Lagen utfärdades den 17 juni 1948 och vissa ändringar i densamma har vidtagits genom lag den 20 april 1951 (nr 186).

Beträffande det närmare innehållet i jordförvärvslagen må följande här nämnas.

I 1 § stadgas att fastighet, som är taxerad såsom jordbruksfastighet, eller del av eller andel i sådan fastighet ej må genom köp, byte eller gåva förvärvas utan tillstånd av den lantbruksnämnd inom vars område fastigheten är belägen. Tillstånd erfordras dock icke, om förvärvet avser sådan del av fastighet, som avstyckats för annat ändamål än jordbruk eller skogsbruk, eller andel i fastighet, vari förvärvaren redan är delägare.

Tillstånd skall enligt 2 § sökas inom tre månader från det fångtet skedde. Sökes ej tillstånd inom föreskriven tid eller avslås ansökningen, skall fångtet vara ogillt.

Under 3 § anges de grunder efter vilka tillståndsprövningen skall ske. I första stycket föreskrives, att tillstånd icke må meddelas, om anledning föreligger till antagande att fastigheten skulle bli vanskött i sökandens ägo eller att sökanden med förvärvet huvudsakligen åsyftar att utan nytta för visst jordbruk i orten tillgodogöra sig skogstillgång, som är behövlig såsom stöd för ortens jordbruk, eller att bereda sig vinst genom snar avyttring av fastigheten, del av densamma eller andel däri eller genom bortförande av byggnader, kreatur, inventarier eller annat som tarvas för fastighetens brukande. Föreligger ej sådant fall som nu sagts, men kan det antagas att sökanden vill förvärva fastigheten huvudsakligen för kapitalplacering eller, vad angår fastighet med jordbruk, i annat syfte än att själv ägna sig åt detta, eller äger sökanden redan jordbruksfastighet eller avser ansökningen förvärv från olika fångesmän av fastigheter, som förut icke utgjort en brukningsenhet, må enligt andra stycket ansökningen icke bifallas med mindre sökandens innehav av egendomen kan väntas medföra övervägande nytta

för jordbruket eller för näringslivet i orten eller egendomen för sökanden har synnerligt värde utöver det ekonomiska eller eljest särskilt skäl för bifall föreligger.

Enligt 4 § kan i samband med bifall till ansökningen vissa villkorsföreskrifter meddelas. I 4 a och 4 b §§, vilka tillkommit genom lag den 20 april 1951, har givits vissa bestämmelser angående jordbruksfastighet, som förvärvas medelst inrop på exekutiv auktion. Sådant förvärv får ske utan tillstånd, men fastigheten skall i regel åter avyttras innan två år förflutit från det auktionen vann laga kraft, såvida ej dessförinnan inroparen erhållit lantbruksnämndens tillstånd att behålla fastigheten. Har inropet skett för skyddande av någon inroparens fordran eller rättighet, varför fastigheten häftar på grund av in-teckning eller jämlikt 11 kap. 2 § jordabalken, kan anstånd med fastighetens avyttrande medgivas om sannolika skäl visas, att förlust för inroparen eljest skulle uppkomma. Avyttras ej fastigheten inom föreskriven tid skall den försäljas på offentlig auktion. Närmare bestämmelser om vad därvid skall iakttagas lämnas i 4 b §.

Enligt 5 § må klagan över beslut, varigenom lantbruksnämnd avslagit ansökan att få förvärva eller behålla fastighet föras hos Konungen genom besvär. I övrigt får klagan icke föras mot beslut av nämnden, men Konungen äger förordna att i vissa fall nämndens beslut skall underställas Konungens prövning.

I 6 § upptages vissa generella undantag från skyldigheten att söka tillstånd. Sådant undantag gäller för kronan, kommun eller sambruksförening. Vidare är lagen icke tillämplig beträffande förvärv från konkursbo eller där jämlikt annan författning Konungens eller länsstyrelsens tillstånd skall sökas eller förvärvet enligt förklaring av länsstyrelsen är av beskaffenhet att få ske utan sådant tillstånd. Är förvärvaren fångesmannens make, avkomling, adoptivbarn eller dess avkomling, eller ock fångesmannens syskon eller syskons barn, äger lagen tillämpning endast där fråga är om avyttring av fastighet, som inropats på exekutiv auktion.

I fråga om fastighet med jordbruk erfordras enligt tredje stycket av 6 § ej tillstånd om förvärvaren, på sätt Konungen bestämmer, i samband med lagfartsansökan som göres inom tre månader från det fånet skedde, eller, vad angår förvärv å auktion enligt 4 b §, vid auktionstillfället visar dels att anledning till antagande som i 3 § första stycket sägs ej föreligger, dels ock att han har för avsikt att själv ägna sig åt jordbruket å fastigheten och icke är ägare till annan fastighet med jordbruk.

Med stöd av bemyndigande i 8 § av lagen har Kungl. Maj:t utfärdat närmare föreskrifter rörande tillämpning av lagen. Dessa har givits i kungörelse den 17 juni 1948 (nr 330), vilken ändrats genom kungörelse den 20 april 1951 (nr 187). I kungörelsen ges bland annat närmare bestämmelser om sådan befrielse från skyldighet att söka tillstånd, som avses i 6 § tredje stycket i lagen. Enligt 2 § första stycket i kungörelsen erfordras att förvärvaren företer *dels* en av honom på heder och samvete avgiven skriftlig försäkran att han har för avsikt att själv ägna sig åt jordbruket å fastigheten och icke är ägare av annan fastighet med jordbruk, *dels*, därest fastigheten är belägen på landet, av landsfiskalen i orten och, om fastigheten ligger i stad, av ledamot av magistraten eller, beträffande stad utan magistrat, av kommunalborgmästaren utfärdat intyg (*s. k. landsfiskalsintyg*) att förvär-

varens försäkran i förstnämnda hänseende förtjänar tilltro och att anledning ej föreligger till antagande att fastigheten skall bli vanskött i förvärvarens ägo eller att denne med förvärvet huvudsakligen äsyftar att utan nytta för visst jordbruk i orten tillgodogöra sig skogstillgång, som är behöfelig såsom stöd för ortens jordbruk, eller att bereda sig vinst genom snar avyttring av fastigheten, del av densamma eller andel däri eller genom bortförande av byggnader, kreatur, inventarier eller annat som tarvas för fastighetens brukande.

Är fråga om förvärv av del av fastighet, som skall utbrytas genom för rättning enligt lagen om delning av jord å landet, kan enligt andra stycket av 2 § landsfiskalsintyg ersättas med intyg av enahanda innehåll, utfärdad av vederbörande förrättningsman.

Enligt 3 § åligger det den, på vilken det ankommer att utfärda intyg, som i 2 § sägs, att innan intyg utfärdas verkställa noggrann undersökning rörande de förhållanden, som avses med intyget. Där så finnes erforderligt skall yttrande från sakkunnig myndighet inhämtas.

I skrivelse den 24 november 1952 har *1951 års jordbruksrationaliseringsutredning* — under erinran att giltighetstiden för jordförvärvslagen utgår den 30 juni 1953 — hemställt att giltighetstiden för lagen och tillämpningskungörelsen till denna måtte provisoriskt förlängas på två år.

Utredningen har erinrat om att enligt erhållna direktiv utredningen bl. a. skall överväga frågan huruvida jordförvärvslagen bör förlänas fortsatt giltighet och om den i så fall behöver omarbetas samt att Kungl. Maj:t genom beslut den 21 november 1952 utvidgat utredningsuppdraget till att avse jämväl översyn av lagen den 18 juni 1925 angående förbud i vissa fall för bolag, förening och stiftelse att förvärva fast egendom. Med hänsyn till att de nu nämnda båda utredningsuppdragen lämpligen borde behandlas i ett sammanhang och då arbetet därmed icke torde kunna vara slutfört vid sådan tid att förslag kan framläggas före 1954 har utredningen hemställt om den ovan angivna förlängningen av giltighetstiden för ifrågavarande lagstiftning. Utkast till författningsbestämmelser om förlängningen har bifogats skrivelsen.

I skrivelse den 10 januari 1953 har *lantbruksstyrelsen* tillstyrkt den av utredningen föreslagna förlängningen. Vid skrivelsen har fogats en sammanställning av lantbruksnämndernas svar på vissa frågor, som framstälts av jordbruksrationaliseringsutredningen. Styrelsen har bland annat anfört.

Styrelsen finner det nödvändigt, att jordförvärvslagen och tillämpningskungörelsen provisoriskt förlänges i avbidan på att utredningens arbete skall slutföras. Tillräcklig anledning att i samband med en sådan provisorisk förlängning överväga någon ändring av lagen föreligger enligt styrelsens uppfattning icke. Däremot anser styrelsen det angeläget, att fråga om ändring i visst avseende av tillämpningskungörelsen upptages redan i detta sammanhang. Styrelsen avser därvid de bestämmelser, som i kungörelsen meddelas angående utfärdande av s. k. landsfiskalsintyg. I detta avseende anför styrelsen bland annat följande.

I ett frågeformulär, som 1951 års jordbruksrationaliseringsutredning i början av år 1952 utsände till samtliga lantbruksnämnder, hemställdes bl. a. om utlåtanden från nämnderna rörande deras erfarenheter av systemet med landsfiskalsintyg. Av de yttranden, som nämnderna med anledning härav avgivit, framgår att systemet givit anledning till erinringar i olika avseenden. Det torde visserligen som ett allmänt omdöme kunna uttalas att systemet på det hela taget fungerat relativt gott. Det har dock ej sällan förekommit att landsfiskaler utfärdat intyg även i fall, då det måste anses ha varit tvivelaktigt huruvida sökanden fyllde förutsättningarna för erhållande av intyg eller då det till och med måste anses ha varit ganska uppenbart, att sökanden icke bort erhålla intyg. I ett ärende har också riksdagens justitieombudsman funnit sig böra erinra om vikten av att föreskrifterna i 3 § tillämpningskungörelsen iakttages i erforderlig grad (se JO:s ämbetsberättelse till 1951 års riksdag). Som exempel på vart en mindre lämplig intygsgivning kan leda kan också nämnas att det nyligen förekommit att en person, sedan hans ansökan om förvärvstillstånd avslagits av lantbruksnämnden och han anfört besvär över nämndens beslut hos Kungl. Maj:t, sökte och erhöll landsfiskalsintyg efter det lantbruksstyrelsen i avgivet yttrande avstyrkt bifall till besvären och med stöd av detta intyg erhöll lagfart å fastigheten allenast några dagar innan Kungl. Maj:t ogillade hans besvär.

I flera yttranden har vidare påpekats att landsfiskalerna, i synnerhet i de större distrikten, har svårt att förskaffa sig den kännedom om förhållandena, som är en förutsättning för att intygsgivningen skall kunna fungera med erforderlig tillförlitlighet och samtidigt någorlunda smidigt. Det synes därför ha blivit alltmera vanligt att landsfiskalerna, innan intyg utfärdas, söker kontakt med lantbruksnämndens ortsombud, med kommunala myndigheter eller enskilda, kommunalnämnd eller också med lantbruksnämnden. Inom en del lantbruksnämndsområden har utvecklingen gått därhän att landsfiskalerna knappast längre själva utfärdar några intyg utan hänvisar vederbörande till lantbruksnämnderna för att erhålla tillstånd.

De olägenheter, som uppstått genom felaktig eller mindre lämplig intygsgivning, kan visserligen i det enskilda fallet vara betydande. Sammanlagt har de dock måhända ej varit av sådan storleksordning, att det enbart på grund av desamma skulle kunna anses påkallat att ändra systemet redan i samband med en provisorisk förlängning av jordförvärvslagen. Under den tid, då den nuvarande jordförvärvslagen varit i kraft, har emellertid olägenheter av sagda system framträtt även i ett annat avseende, nämligen med hänsyn till dess inverkan på nämndernas arbete för främjande av den yttre rationaliseringen.

Då jordförvärvstillstånd sökes hos lantbruksnämnden har denna i regel möjlighet att åtminstone preliminärt bedöma, huruvida den fastighet, som sökanden önskar förvärva, behövs för rationaliseringsändamål. Om så är fallet, kan nämnden påpeka detta för sökanden ävensom taga upp förhandlingar med säljaren om att nämnden själv eller den granne, som behöver tillskotts jord, skall få köpa fastigheten. Ett eventuellt förvärv för rationaliseringsändamål kan därvid i regel ordnas och man kan sålunda förebygga att sökanden köper fastigheten och slår sig ned på densamma. I de fall, då landsfiskalsintyg utfärdas, brukar köparna däremot i regel ej i förväg begära besked hos nämnden, huruvida fastigheten behövs för rationaliseringsändamål. Nämnden erhåller därför i dylika fall merendels kännedom om fånget först genom den underrättelse, som inskrivningsdomaren översänder, då lagfart beviljats. Vid denna tidpunkt har köparen ofta redan tillträtt fastigheten och börjat bruka denna. Det ligger i öppen dag, att det ej sällan kan vara mindre tilltalande för nämnden att på detta sena sta-

dium inskrida med utövande av kronans förköpsrätt, även om detta ur saklig synpunkt skulle vara fullt motiverat. Nämndens ingripande får ju nämligen på detta stadium på ett helt annat sätt än vad som eljest skulle ha varit fallet karaktären av en mot en befintlig brukare riktad tvångsåtgärd. Om sådana omständigheter föreligger, att nämnden trots allt anser sig böra utöva förköpsrätten, kan detta vidare medföra olägenheter för köparen, vilka kunnat undvikas, om han tidigare fått kännedom om att nämnden önskade disponera fastigheten för rationaliseringsändamål.

Ur de synpunkter, som nu anförts, är det enligt lantbruksstyrelsens mening uppenbart, att möjligheterna att nå praktiska och snabba resultat av verksamheten för förstärkning av ofullständiga jordbruk skulle avsevärt ökas, om prövningen av förvärvsärenden i högre grad än som nu är fallet kunde direkt knytas till nämnderna. Dessa skulle då bättre än nu kunna få en överblick över rationaliseringstillfällena och skulle även få ökade möjligheter att tillvarataga dessa tillfällen.

Enligt lantbruksstyrelsens mening bör den enklare kontrollform, som intygsgivningen innebär, behållas även under den föreslagna provisoriska förlängningen av jordförvärvslagen. Däremot vill styrelsen föreslå att intygsgivningen skall överflyttas till nämnderna. Med hänsyn till beskaffenheten av de ärenden, som här förekommer, skulle det regelmässigt vara tillräckligt, om intygsgivningen finge omhänderhavas av ledamot av eller tjänsteman vid nämnden. Det borde i så fall få ankomma på lantbruksstyrelsen eller, efter dess bemyndigande, lantbruksnämnd, att meddela närmare bestämmelser rörande frågan vilken eller vilka befattningshavare, som skulle få utfärda intyg. I tveksamma fall borde vidare givetvis förvärvsfrågan hänskjutas till nämnden.

Genom en sådan överföring av intygsgivningen som nu föreslagits, skulle man enligt styrelsens uppfattning till en början ha betydligt större utsikter att få en enhetlig tillämpning av intygsgivningen. Det torde kunna förutsättas att nämndernas ledamöter och befattningshavare genom sin befattning med dylika ärenden skulle kunna handha intygsgivningen på ett sätt som bättre än vad som stundom hittills skett överensstämmer med syftet med lagen. Vidare skulle man även ernå den fördelen att nämnderna skulle på ett tidigt stadium få kännedom om planerade fastighetsaffärer och sålunda kunna ingripa i rationaliserings syfte, då så är påkallat.

Någon olägenhet för de intygssökande skulle enligt lantbruksstyrelsens uppfattning ej behöva befaras uppstå genom den nu angivna omläggningen. Snarare torde densamma kunna väntas komma att göra intygssystemet mera smidigt. Den som önskar erhålla intyg skulle då exempelvis kunna lämna sin ansökan därom till närmaste ortsombud för vidare befordran till nämnden eller till ledamot av nämnden. Genom att nämndernas ledamöter i regel är bosatta i skilda delar av länet finns givetvis även möjligheter för vederbörande att direkt vända sig till någon ledamot. Någon större ökning av arbetsbördan för nämnden och dess befattningshavare skulle systemet vidare icke medföra, och den ökning, som kan uppstå, blir i vart fall oväsent-

lig i jämförelse med de fördelar som detsamma skulle innebära ur rationaliseringssynpunkt.

Under återopande av det anförda har lantbruksstyrelsen hemställt, att i samband med provisorisk förlängning av giltighetstiden för tillämpningskungörelsen 2 och 4 §§ sagda kungörelse måtte erhålla ändrad lydelse på sätt framgår av ett vid styrelsens skrivelse fogat utkast.

I skrivelse den 15 december 1952 har riksdagens justitieombudsman framhållit, att i fall då jordförvärv nödvändiggjorde lantmåteriförrättning, lantbruksnämnds prövning enligt jordförvärvslagen och jorddelningsinstansernas enligt jorddelningslagen kunde innefatta bedömande av identiskt material enligt samma grunder. Ur rättssäkerhetssynpunkt vore ett sådant förhållande icke tillfredsställande. Risk för sinsemellan oförenliga beslut föreläge. Enligt justitieombudsmannens mening torde från lantbruksnämnds prövning uttryckligen böra undantagas sådana frågor, som enligt jorddelningsförfattningarna fölle under domstols eller lantmåterimyndighets bedömande. Härför torde erfordras lagändring och saken syntes vara av beskaffenhet att böra upptagas till behandling i samband med frågan om förlängning av jordförvärvslagens giltighetstid.

Över justitieombudsmannens framställning har lantbruksstyrelsen och lantmåteristyrelsen efter remiss avgivit yttranden. Lantbruksstyrelsen har uttalat, att framställningen nu icke borde föranleda annan åtgärd än att avskrifter av densamma jämte i ärendet avgivna remissyttranden överlämnades till jordbruksrationaliseringsutredningen och fastighetsbildningssakkunniga.

Lantmåteristyrelsen har anförts, att den av justitieombudsmannen berörda frågan borde utredas men att de påtalade förhållandena icke torde vara av den allvarliga art ur rättssäkerhetssynpunkt, att omedelbara partiella lagändringar vore påkallade. Däremot vore det angeläget att frågan övervägdes vid de nu pågående utredningarna rörande jordförvärvslagen, förköpslagen och fastighetsbildningsslagstiftningen.

Departementschefen.

Såsom 1951 års jordbruksrationaliseringsutredning och lantbruksstyrelsen anförts torde det vara erforderligt att, i avbidan på att utredningens arbete slutföres, giltighetstiden för jordförvärvslagen och tillämpningskungörelsen till denna provisoriskt förlänges. Då utredningen, som den 21 november 1952 fått i uppdrag att även verkställa översyn av lagen den 18 juni 1925 angående förbud i vissa fall för bolag, förening och stiftelse att förvärva fast egendom, förklarats, att utredningens arbete icke torde kunna vara slutfört i sådan tid att förslag kan framläggas före 1954, synes det vara nödvändigt att förlängningen avser tiden t. o. m. den 30 juni 1955.

Lantbruksstyrelsen har föreslagit, att redan i samband med sådan förlängning ändring skulle göras i tillämpningskungörelsen av innebörd att så-

dana intyg, som enligt 2 § första stycket i kungörelsen utfärdas av landsfiskal, ledamot av magistrat eller kommunalborgmästare, i stället skall utfärdas av lantbruksnämnd eller ledamot eller befattningshavare i sådan nämnd. Som skäl för en sådan överflyttning har lantbruksstyrelsen åberopat dels att därigenom skulle vinnas större enhetlighet vid intygsgivningen dels att nämnderna på ett tidigare stadium än nu skulle få kännedom om planerade fastighetsaffärer och sålunda kunna ingripa i rationaliseringssyfte redan innan affärerna slutförts.

Även om den av styrelsen föreslagna ändringen synes böra övervägas anser jag emellertid att någon ändring i fråga om intygsgivningen icke bör ske förrän utredningen avslutat sitt arbete. De olägenheter av den nuvarande ordningen, som lantbruksstyrelsen ansett föreligga, torde nämligen i varje fall icke vara så stora att man bör föregripa det resultat, vartill utredningen kommer i denna fråga. Emellertid synes den av styrelsen påpekade olägenheten av att lantbruksnämnderna ej får kännedom om planerade fastighetsaffärer redan då intyg utfärdas kunna i hög grad minskas genom en föreskrift om att avskrift av intygen omedelbart skall tillställas nämnderna. Då genom meddelande av sådan föreskrift slutlig ställning icke tages till den principiella frågan om vem, som bör utfärda intygen, synes sådan föreskrift redan nu kunna givas. Enligt vad som framgår av den sammanställning, som fogats vid styrelsens skrivelse, har redan tidigare inom vissa län länsstyrelsen anmodat landsfiskalerna att sända lantbruksnämnden avskrift av utfärdade intyg. I fråga om landsfiskalerna skulle denna ordning även i övriga län kunna införas efter föreskrift av länsstyrelsen. Emellertid synes samma skyldighet böra åvila ledamot av magistrat och kommunalborgmästare samt sådan förrättningsman, som avses i 2 § andra stycket i kungörelsen. Föreskrift torde därför böra meddelas i tillämpningskungörelsen. Jag har sålunda för avsikt att i samband med förlängning av giltighetstiden för denna kungörelse föreslå ett tillägg däri av innebörd att utfärdare av intyg, som avses i 2 §, skall vara skyldig att samma dag som intyget utfärdas översända avskrift därav till vederbörande lantbruksnämnd. I övrigt synes lantbruksstyrelsens skrivelse nu icke föranleda annan åtgärd än att den för beaktande översändes till jordbruksrationaliseringsutredningen.

Det spörsmål, som behandlas i justitieombudsmannens skrivelse, synes ej heller böra upptagas redan i samband med den nu aktuella frågan om provisorisk förlängning av giltighetstiden för ifrågavarande lagstiftning. Däremot synes avskrift av skrivelsen och de däröver avgivna yttrandena lämpligen böra överlämnas till jordbruksrationaliseringsutredningen och fastighetsbildningssakkunniga för kännedom och övervägande, såvitt vad däri anförts äger samband med de utredningsuppdrag som lämnats nämnda utredningar.

Föredragande departementschefen hemställer därefter att lagrådets utlå-
tande över inom departementet upprättat förslag till *lag angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1948 (nr 329) om inskränkning i rätten att*

förvärva jordbruksfastighet, av den lydelse *Bilaga*¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Gunnar Eklund.

¹ Bilagan, som är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 27 februari 1953.

N ä r v a r a n d e :

justitieråden NISSEN,
HELLQUIST,
KARLGREN,
regeringsrådet ECKERBERG.

Enligt lagrådet den 25 februari 1953 tillhandakommet utdrag av protokoll över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 13 februari 1953, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1948 (nr 329) om inskränkning i rätten att förvärva jordbruksfastighet.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av chefen för rättsavdelningen i jordbruksdepartementet, hovrättsrådet A. Ribbing.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Olle Lundberg.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 6 mars 1953.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, LINGMAN, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Norup, lagrådets den 27 februari 1953 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 13 februari 1953 remitterade förslaget till *lag angående fortsatt giltighet av lagen den 17 juni 1948 (nr 329) om inskränkning i rätten att förvärva jordbruksfastighet.*

Föredragande departementschefen hemställer att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Gunnar Eklund.